

հանջելէն՝ որ «կանոնական պահք մի՛ ի կրօնաւորաց եւ ի քահանայից ձկամբ եւ գիւնով լուծցի» (Պալճ. 266) : Սակայն Հայք սոյն պահանջը կրնային նաեւ իւրենց եկեղեցականաց շատերէն ալ ընել, ինչպէս յիրաւի կ'ընէր ժե դարուն Սիմէոն Այրիվանեցին, պատուիրելով որ աշխարհիկ երէցը պահոց ժամանակ «գիւնի մի՛ ըմպիցէ եւ ձեր մի՛ ուտիցէ» (Հյպտ. 570). ուսկից կը հետեւի որ կ'ուտէին տակաւին :

Եկեղեցին շարունակեց փորձել՝ որ նոյն սահմանն հաւատացելոց եւս ընդունել տայ : Կոստանդին Ա՛ Սոյ ժողովով սահմանեց՝ որ «ամենայն պահք ըստ կանոնաց առաւել ձկամ եւ ձիրոյ եւ գիւնոյ եղիցի», եւ յարելով թէ «առաւել աղուհացիցն եւ ուրբաթ եւ չորեքշաբաթին» (Կիր. 171), յայտնի կ'ընէ միւս պահոց համար նուազ իստապահանջութիւնը : Միւիթար կ[թ]ղ. ձկան ու ձիթոյ արգելքը կը յիշեցնէր Հռովմայ հայրապետին՝ իրրեւ կանոն հայ եկեղեցւոյ (Տուռ. 689), ինչ որ բաւական ընդհանրացած լինելու է. եւ որ հակառակ լինելով լատինական սովորութեան, Հայոց երկու հակառակորդները՝ Ներսէս Պալիենց եւ Սիմէոն Բէկ՝ իրենց հարիւր տասնուեօթն ամբաստանութեանց մէջ կը